

Біблія – книга, яку читають найчастіше на землі Введення в рятівний план Божий

Серед найбільш поширених книг на землі, з великим відривом Біблія займає перше місце. Тільки з 1960 по 2010 рр. у всьому світі її було продано близько 3,9 млрд. екземплярів. Станом на січень 2015р., за даними Всесвітньої асоціації Біблійного Товариства, вона була переведена на 542 мови і діалекти. Біблія – це єдина книга, яка інформує нас від початку зародження життя на землі і аж до того часу, що станеться в кінці. У ній вже наперед була записана уся історія людства. А ті події, що відбуваються у теперішню добу, були передбачені у біблейському пророцтві Старого і Нового Заповіту.

Цей виклад звернений до людей доброї волі усіх народів і мов по усій земній кулі. У світі існує шість основних релігій – іудаїзм, християнство, іслам, даосизм, буддизм і індуїзм, але багато хто підтримує думку, що світових релігій є 12. Природно, що кожна людина стверджує про себе, що вона вірить в ту справну релігію. Крім того, існує ще багато природних і племінних релігій. І усі переконані в тому, що вони знаходяться на правильному шляху і в правильній релігії. Але чи може взагалі існувати правильна релігія, яка виникла в пліні часу і яка посилається на смертну людину? Це природно, що особисте глибоке переконання і честь людини не доторканні, тому що кожна людина має право вірити в те, що вона вважає за правильне. Але правильним є і те, що в кожній, заснованій людьми релігії, бракує остаточно істинної і абсолютної впевненості, яка поза всякими сумнівами. Релігійні і політичні течії носять тимчасовий характер, і чесно кажучи, можуть бути застосовані тільки для цього тимчасового життя. Кожна філософія та ідеологія, як і богослов'я, мають свої людські межі і залишають без відповіді важливі питання.

Є речі, які абсолютно не піддаються нашій оцінці, проте самі по собі є остаточними. Те, що людина була створена за образом Творця і наділена творчими здібностями, є саме таким фактом. Через невіру і неслухняність, людство, за допомогою гріхопадіння в раю, було відділене від вічного спілкування з живим Богом і віддане смерті, і немає в житті нічого вірнішого, ніж смерть.

Усе тимчасове має свій початок і матиме свій кінець. І тільки те, що ніколи не почалося, воно ніколи і не закінчиться. Доступ до вічності не був покладений нам в колиску. Наше народження було

нашим входом в час, і як тимчасові істоти, ми не маємо автоматично вічного життя і дати його може нам тільки вічний Бог.

Біблія є єдиною книгою, яка по праву називається Святим Писанням і словом Божим, і тому саме в ній ми разом з вами будемо досліджувати декілька важливих тем. Лише в ній нам повідомляється все із самого початку: про початок існування неба і землі аж до кінця часу і навіть те, що знаходиться за межами часу.

Але перш, ніж ми почнемо пізнавати, що виходить за межі тимчасового, ми хочемо розглянути вхід Вічного в історію часу. Спочатку ми бачимо Бога в Його творінні. Величне творіння всесвіту – це факт, який кожному логічно думаючи людину наводить на думку про Творця. Божий порядок усіх живих істот у воді, на землі і в повітрі, усі рослини, усі дерева, сіяння і жнива, життя, розмноження посеред видимого творіння – усе це залишається живим і особистим свідоцтвом Творця. Що, наприклад, може зробити еволюційна теорія по відношенню до божественної реальності творіння? Адже вона є лише відчайдушною спробою заперечувати творіння і його Творця. Це усього лише теорія, тоді як саме творіння є реальністю. Доведені факти просто говорять самі за себе. До сьогоднішнього дня все робить по роду своєму, як Творець сказав це в Бут. 1:12. І коли людина чує про всемогутність і повсюдність Бога, то вона може їх побачити духовно-розплющеними очима в творінні.

Людство із самого початку, було супроводжуване у своїй історії трагічними подіями, які знову і знову приголомшували віру багатьох людей. Сьогодні ГОСПОДЬ неба ще не приступив до царственного панування на землі. На ній ще править князь світу пітьми, під впливом якого перебуває усе людство. І тільки коли окрема особа за допомогою особисто пережитого звернення до Визвольника виходить з під впливу лукавого, то вона відкривається Божому впливу. У молитві «Отче Наш» ми все ще молимося: «*Та прийде царство Твоє!*». І воно обов'язково прийде! Час близько і знамення часу вказують на це.

Для кращої орієнтації

Біблія, Старий Завіт, була спочатку написана на єврейській мові (івриті). Єврейська мова була протягом перших 1750 років, до будівництва Вавилонської вежі, єдиною мовою на землі (Бут. 11:6-7).

У Бут. 14:13 Авраам був названий «євреєм». У Вих. 7:16 Мойсей сказав фараонові: **«ГОСПОДЬ, Бог євреїв послав мене до тебе з вказівкою: відпусти Мого сина, щоб він служив Мені в пустелі!»**. ГОСПОДЬ Ісус після Свого вознесіння також говорив на єврейській мові, про що свідчить свідоцтво Павла: **«Коли ж ми усі впали на землю, то я почув голос, який сказав мені на єврейській народній мові...»** (Дії. 26:14). У єврейській мові особи, імена і навіть назви населених пунктів часто мають таке значення, яке не завжди виражене при перекладах до інших мов.

Старий Завіт закінчується пророком Малахією, який жив близько 400 років до Р. Х. А до цього часу у вигляді книжкових сувоїв існували п'ять книг Мойсея, пророки і псалми. І тільки в проміжку часу від 300 до 200 року до Р. Х. був Старий Завіт з його 39 книгами узагальнений в одно ціле. Проте окремі свити продовжували існувати і далі. У Кумрані на Мертвому морі були знайдені в 1947 – 1956 рр. старі відомі рукописи Біблії, зокрема був майже неушкоджений сувій книги Ісаї, завдовжки в 7,3 м., псалми і книга Даниїла. Їх можна побачити в ізраїльському музеї «Скринька книги» в Єрусалимі. Ісус, наш ГОСПОДЬ і Спаситель, підкреслив ще в Лук. 24:44-45 ці три окремі частини: закон Мойсея, псалми і пророки: **«...що повинне було сповнитися усе, що написано про Мене в законі Мойсея, в пророках і псалмах»**. Одного разу Він прочитав в синагозі в Назареті з сувою пророка Ісаї (Іс. 61:1), а потім сказав: **«Сьогодні перед вашими очима збулося слово Писання цього»** (Лук. 4:16-21). У той час дійсно збулися більше ста пророцтв Старого Завіту, які відносяться до Божого плану спасіння.

Єврейський Старий Завіт був перекладений єврейськими ученими на тодішню грецьку світову мову лише близько 250 р. до Р.Х. у Александрії, Єгипті. Проте єврейські вчені Тори в Ізраїлі не визнали цього перекладу, названого «Септуагінтою LXX». У нім вже цінні і важливі смислові значення, які без зусиль можна розпізнати у єврейському тексті, читачеві часто не піддаються розпізнаванню. Тому в цьому викладі, там, де це необхідно, читачеві має бути показане те первинне значення, яке добре видно в єврейському тексті. Проте навіть ті люди, які володіють декількома мовами, залежать від керівництва і одкровення Духа Божого. Ми віримо в абсолютне натхнення Святого Писання, яке в самому собі узаконене повною відповідністю Старого і Нового Завіту.

Новий же Заповіт з його 27 книгами був створений як «канон» (прикладний шнур), протягом перших християнських століть. Спочатку сталося те, що Лука описує на початку свого Євангелія: **«Як відомо, що вже багато хто почав складати оповідання про події, які відбулися з нами...»** З багатьох оповідань залишилися тільки чотири, а саме: від Матвія, від Марка, від Луки і від Іоанна, записи яких були включені до біблейського канону як «Євангелія». Вони були призначені для того, щоб те, що сталося в житті і діяльності Ісуса Христа і відноситься до історії порятунку, залишилося наступним поколінням. Кожне Євангеліє має свій власний стиль, але в їх різноманітті вони видають у результаті великий образ нашого ГОСПОДА і Спасителя, починаючи з Його народження і до Його вознесіння на небо.

Матвій, наприклад, відразу приводить доказ про те, що з народженням Христа збулося пророцтво з Іс. 7:14: **«Ось, діва зачне і стане матір'ю Сина, Якому дадуть ім'я Еммануїл»** (Матв. 1:18-25). В главі 2:1-6 він повідомляє про Його народження у Віфлеємі і підкреслює виконання обіцяння з Міхея 5: **«А ти, Віфлеєме-Ефрато... з тебе вийде Мені Той, Хто має бути Володарем в Ізраїлі!»**.

Марко розпочинає своє Євангеліє з двох старозавітних пророцтв, які торкалися служіння Іоанна Хрестителя, а саме: Іс. 40:3: **«...Голос закликає в пустелі: Приготуйте шлях Господові, зробіть прямими стежки Його!»** і Малах. 3:1: **«Ось, Я посилаю вісника Мого переді мною...»**

Лука відразу ж в першій главі повідомляє про відвідування в храмі Ангелом Гавриїлом Захарії, який провістив йому народження Іоанна Хрестителя, а також про відвідування Ангелом Гавриїлом Марії, який повідомив її про народження Визвольника: **«Тоді Ангел сказав їй: не бійся, Марія, бо ти знайшла милість у Бога! Добре знай: ти зачнеш і станеш матір'ю Сина, Якому ти даси ім'я Ісус»** (на єврейській: **Яшуа**).

Іоанн повертається до самого початку і свідчить: **«На початку було Слово...»** (Іоанн.1:1) **«...і Слово стало Плоттю і зайняло Своє житло посеред нас»** (ст. 14).

І тільки той, хто прочитає усі чотири Євангелія, отримає повний огляд життя і діяльності, служіння, страждання, смерті, воскресіння

і вознесіння нашого Визвольника як вищої точки історії порятунку, про який вже провіщено було в Старому Завіті.

За Євангеліями слідували Діяння апостолів первинної Церкви, потім послання апостолів, і нарешті, Одкровення Ісуса Христа, яке було дано апостолові Іоанну на грецькому острові Патмос.

Спочатку Євангелія і послання апостолів читалися в помісних церквах і передавалися далі: « Коли цей лист буде прочитаний у вас, то потурбуйтеся про те, щоб він потрапив для прочитання і в Лаодікійську церкву, а ви отримали для прочитання той, який з Лаодікеї.» (Кол. 4:16) Це сповіщення розширилося на весь світ, як ГОСПОДЬ повелів це у Своєму місіонерському велінні.

Аж до винаходу сучасного книгодрукування в 15 столітті, ці тексти знову і знову переписувалися від руки. З перекладами на інші мови прийшов розподіл на розділи, а за тим і на вірші. Ще раз треба підкреслити те, що не порівняння багатьох перекладів, якими б цінними вони не були, приносять нам ясність, а тільки Дух Божий дійсно досліджує глибини Божі (1Кор. 2:10) і вводить нас в усю істину (Іоанн. 16:13). Буква, тобто написане слово, повинно стати для нас відкритим і живим словом, бо слово Боже залишається вічно (1Петр. 1:25; Іс. 40:8).

Хто дійсно вірить, той прийме підтвержене Слово Боже

Ми запитуємо, а Бог відповідає нам через Своє Слово. Але що Бог хоче сказати нам через Старий Завіт? І що Бог дарував нам через Новий Завіт? Що є істинною вірою, а що – помилковою вірою? Чи є встановлене християнство і та велика кількість церков Церквою Ісуса Христа?

Всім, хто займаються цією темою, відомо, що в Старому Завіті були дані обітниці, які протягом новозавітного часу порятунку здійснюються. Відомо також і те, що Святе Писання в межах християнського світу по різному тлумачиться. Це тлумачення розпочинається вже з першого вірша Біблії і закінчується останнім.

Тут також повинно бути показано те, що Бог дійсно перебуває тільки у Своєму первинному слові і говорить до нас тільки через нього, а також повинно бути показано і те, як ворог, як супротивник

Божий, вкрався за допомогою тлумачень і вводить людей в оману релігійним шляхом. Сатана є перший збоченець слова Божого, який, як повідомляється в Бут. 3, стояв перед Євою з таким аргументом: «Чи дійсно сказав Бог...?» Так він посіяв сумнів і зробив гріхопадіння, тобто відділення від Бога. Він і на сьогоднішній день все ще ставить під сумнів те, що сказав Бог, і дає свої власні тлумачення. Він впливає всюди, де тільки може, і навіть на теологічних школах і конфесіях, живить там інтелект допитливих, які охоче їдять з дерева пізнання, не зважаючи на те, що наслідком цього є духовна смерть.

Бог-Елохім-ГОСПОДЬ-ЯХВЕ

Цінні порівняння

Септуагінта переводить єврейське слово Елохім як «Теос», яке написано у Біблії, починаючи з Бут. 1:1 – 3526 разів і перекладається в наших Бібліях як слово «Бог», а слово «Яхве» (JHWH) переводиться як Киріос, яке написано у Біблії, починаючи з Бут. 2:4 – 4024 рази і передається в наших Бібліях як слово ГОСПОДЬ. А словосполучення «Елохім-Яхве» тобто «БОГ ГОСПОДЬ» ми знаходимо у Біблії 6356 разів.

Кожному євреєві було і залишається зрозумілим те, що під словом «Елохім» мається на увазі один і єдиний Бог, Творець неба і землі. І дійсно так, вже в Старому Завіті Він представлявся як «Єдиний», який є. Він вічний, Він не існує в особах як множина, а сповіщає про Себе в різноманітті Своїх одкровенень (теофанії) як Творець, Хранитель, Викупник, Цар, Суддя і так далі. Це не імена, а особисті властивості, що відносяться до Бога. Бога не звать «Творцем», Він є Творець. Бога не звать «Царем», але Він є Цар. Його не звать «Суддею», але Він є Суддя. Його не звать «Спасителем», але Він є Спаситель, і т.д. – та все ж Він завжди **Той же самий Бог**.

Приведемо лише декілька прикладів: в Бут.14:19 Він являється як **«Ель Елион»** – як Бог Всевишній: *«...Благословенний ти, Аврам Богом Всевишнім (Ель Елионом), Творцем неба та землі!»*

У Бут. 17:1 Він являється Аврааму як **«Ель Шаддай»** – як Бог Всемогутній: *«...Я – Бог Всемогутній (Ель Шаддай): ходи переді мною і будь праведний!»*

У Бут. 21:33 написано **«Ель Олам»** – Бог Вічний: *«Авраам... призвав там ім'я ГОСПОДА, Бога Вічного (Ель Олама)»*

У Ис. 9:6-7 ми знаходимо обітницю про народження Сина: *«...І ім'я Його свідчить: Чудесний, Порадник, Бог Могутній – Ель Гиббор, Вічний Отець, Князь миру...»*

Усі єврейські слова, які розпочинаються або закінчуються на **Ель**, свідчать про Бога. Так само і усі слова, які починаються або закінчуються на **Я**, мають відношення до ЯХВЕ (ГОСПОДА). Це абсолютно важливо і виключає всяке тлумачення. Так наприклад: **«Имману-ель»** означає: «Бог з нами»; **«Изра-ель»** – «Воїн Божий»; **«Веф-ель»** – «Будинок Божий»; **«Дани-ель»** – «Бог є Суддя»; **«Эли-я»** – «ЯХВЕ є Бог»; **«Иса-я»** – «ЯХВЕ є порятунку»; **«Аллилу-я»** – «славте ЯХВЕ»; і так далі.

Святе ім'я завіту – **ЯХВЕ**, як воно написано в єврейському оригіналі, має особливе значення. Як вже було згадано, Елохім перекладається як «Тео», а «ЯХВЕ» як «Кириос». Це не зовсім відповідає первинному значенню, бо Кириос – це володар, і ним може бути який-небудь цар або який-небудь повелитель, але це слово **вже не виражає одкровення імені Бога**, як ми знаходимо це засвідченим в Вих.6:2-3: *«І говорив Елохім (Бог) з Мойсеєм і сказав йому: Я є Яхве (ГОСПОДЬ). Я являвся Аврааму, Ісаку і Якову як Ель Шаддай (Бог Всемогутній), але ім'ям Моїм Елохім Яхве (Бог Господь) Я їм не відкривався».*

Вказане як слово з чотирьох букв ім'я «JHWH», є в Старому Завіті відкритим, святим завітним ім'ям «Бога ГОСПОДА». **На той час** мало відбутися укладення завіту з Ізраїлем і тому Бог ГОСПОДЬ відкрив Своєму пророкові Мойсеєві, і Своєму народу завіту Ізраїлю **Своє ім'я завіту – «JHWH» (ЯХВЕ).**

У законодавстві (Вих.20) Всемогутній сказав: **« Не зловживай ім'ям Бога твого ЯХВЕ, бо ЯХВЕ (ГОСПОДЬ) не залишить непокараним того, хто зловживає ім'ям Його».** Це ім'я було для Бога таким святим, що Він хотів освячувати його перед народом Своїм ізраїльським. Імені Бога ГОСПОДА, наприклад, не можна було прорікати, коли виносили з будинку мертвого (Амос 6:9-10): **«...Тихо! Бо імені ГОСПОДА (ЯХВЕ) не можна прорікати».** – адже Бог не є Бог мертвих, але живих (Матв. 22:32). Проте і це місце Писання з пророка Амоса було неправильно зрозуміле і перетлумачене так, що завітне ім'я Бога ГОСПОДА **«ЯХВЕ»** до сьогоднішнього дня взагалі не прорікається ортодоксальними іудеями, але замінюється словом «Адонай». Це єврейське слово Адон

означає: цар, володар і навіть пан. Сара називала Авраама Адоном (Бут. 18:12; 1 Петр. 3:6). **Але Елохім ЯХВЕ (Бог ГОСПОДЬ) є не лише Цар, але Він є «Вічний», «Я Є» і «Сам в Собі існуючий»** (Вих. 3:14; Вих. 34:5-6 та ін.). **«ЯХВЕ» є ясно вираженим і відкритим завітним та викупним ім'ям Бога в Старому Завіті.**

В наступних семи найменуваннях міститься увесь спокутний план Божий:

«**ЯХВЕ-ІРЕ**» означає: «ГОСПОДЬ угледить Собі жертву» (Бут. 22:1-14)

«**ЯХВЕ-РАФА**» – «ГОСПОДЬ зціляє» (Вих. 15:26)

«**ЯХВЕ-НИССИ**» – «ГОСПОДЬ є Прапор мій» (Вих.17:15)

«**ЯХВЕ-ШАЛОМ**» – «ГОСПОДЬ є Мир мій» (Суд.6:24)

«**ЯХВЕ-ТСИДКЕНУ**» – «ГОСПОДЬ є справедливість наша» (Иер.23:6)

«**ЯХВЕ-ШАММА**» – « ГОСПОДЬ є присутнім тут» (Іез. 48:35)

«**ЯХВЕ-САВАОФ**» – «ГОСПОДЬ воїнств» (1Сам.1:3)

Елохім (Бог), невидимий, Який по суті Своїй є Дух (Іоан.4:24), і Якого ніхто ніколи не бачив (Іоан.1:18; 1Іоан.4:12), залишався прихованим у вічності у Своїй первинній повноті Духу, Світла і Життя (1Тим.1:17). На початку ж часу Він відкрився як ЯХВЕ (ГОСПОДЬ) у видимому образі. Він все призвав до існування в природному і надприродному творінні всемогутнім словом Своїм і ходив в раю.

Перше «віросповідання», яке було залишено нам у Святому Писанні як **«Ш'мах Ізраїль»**, походить особисто з вуст Бога ГОСПОДА.ГОСПОДЬнаказовосказав:«**Слухай,Ізраїль,ГОСПОДЬ є Бог наш, ГОСПОДЬ один!**» (Втор.6:4-9) У Марк.12:29 ми знаходимо це підтвердженням з вуст нашого ГОСПОДА і Визвольника: **«Слухай, Ізраїль, ГОСПОДЬ Бог наш, є ГОСПОДЬ один!»**

Цей девіз звучить в оригіналі так:

ЯХВЕ Елохім ЯХВЕ Эхад – ЯХВЕ (ГОСПОДЬ) є Бог наш, ЯХВЕ (ГОСПОДЬ) є ОДИН!

Це свідчить про істинну віру в одного, істинного Бога. І навіть якщо цей один і вічний відкривається різноманітно, тобто як

Творець, Визвольник, Цар, Суддя і так далі, **то Він все одно залишається одним і вічним, і окрім Нього немає нікого іншого. «Я є ГОСПОДЬ, і немає нікого іншого: окрім Мене немає Бога...»** (Іс.45:5-6) **«Я є ГОСПОДЬ, Бог твій...Нехай не буде у тебе ніяких інших богів поряд зі Мною!»** (Вих 20: 2-3)

Виконання Божого плану спасіння в Новому Завіті

Для виконання Свого вічного плану спасіння людства, Бог відкрився на початку Нового Завіту як Батько в Синові і Духом Святим в Ісусові Христі (на івриті: Яшуа Машиах), Помазаником Божим/месія. Новозавітне ім'я завіту «Яшуа» походить із старозавітного імені «ЯХВЕ». Єврейське слово Ясха означає рятувати (Вих. 14:30). Нам треба тільки порівняти Йоїл. 2:32 **«кожен, хто призве ім'я ГОСПОДНЄ (ЯНВЕН), буде врятований...»** з Дії.2:21; **«кожен, хто призве ім'я ГОСПОДНЄ (Яшуа), буде врятований...»**; **«Адже всякий, хто призве ім'я ГОСПОДНЄ, врятується»** (Рим.10:13). *ЯХВЕ Старого Завіту є Яшуа Нового Завіту. У єврейському тексті написано: «І даси йому ім'я Яшуа, бо врятує Він народ Свій від гріхів їхніх»* (Матв.1:21), **Яшуа означає Яхве – спаситель**. На жаль це новозавітне ім'я, в якому Бог відкрився нам як Батько в Синові, було також не завжди розпізнане у своєму рятівному значенні.

Треба мати одкровення від Духа Божого, щоб розпізнати незбагненну і нез'ясовну таємницю, в яку ми були включені. Спочатку усіх торкається наступне: **«Але душевна людина не розуміє нічого, що приходить від Духа Божого, бо він вважає це безумством, і не в змозі зрозуміти цього, тому що про нього треба судити духовно»**. Проте апостол міг засвідчити наступне: **«Але нам Бог відкрив це Духом, бо Дух досліджує все, і навіть глибини Божі»** (1Кор.2:10-15).

І перш ніж Спаситель міг виконати Своє послання і дарувати нам відкуп, Він повинен був як Син народитися в цьому плотському тілі в цей світ:

«Але коли прийшов час, то Бог послав Сина Свого, Який народився від жінки і підкорився закону» (Гал.4:4).

«Народження ж Ісуса Христа було таким...»

... вона мала в череві від Духа Святого» (Матв.1:18).

«...бо очікуване нею дитя родом від Духа Святого» (Матв. 1:20).

«Все це сталося, щоб збулося слово, сказане ГОСПОДОМ через пророка, який говорить: Ось, діва зачне і стане матір'ю Сина, якому дадуть ім'я Еммануель, що означає в перекладі – Бог з нами» (Матв.1:22-25; Іс.7:14).

«Тоді Ангел сказав їй у відповідь: «Дух Святий зійде на тебе і сила Всевишнього осяє тебе: тому Святе, яке ти народиши, буде названо Сином Божим» (Лук.1:26-38).

Свідоцтво Святого Духа сповнило Єлисавету: **«І звідки мені така честь, що прийшла до мене матір ГОСПОДА мого?»** (Лук.1:43) а не мати Божа.

Ясно і чітко нам повідомляється про народження Сина Божого. Так про нього сповістив пастухам на полі Ангел: **«...бо сьогодні вам народився в місті Давидовім Спаситель, Який є Христос, ГОСПОДЬ»** (Лук.2:11).

Ми також знаходимо нашого ГОСПОДА і Спасителя описаного в слові Божому за допомогою чотирьох важливих «синівських титулів», як: *Син Авраама, Син Давида, Син Божий і Син Людський*.

Як **Син Авраама** (Матв.1:1) – Він Спадкоємець світу (Рим.4:13), а ті, що відкуплені, призначені бути спадкоємцями Бога і співспадкоємцями Ісуса Христа (Рим.8:17).

Як **Син Давида** (Матв.1:1) – Він Цар (Лук.1:32); Іоанн 18:37), а ті, що відкуплені, зумовлені до того, щоб розділяти з Ним царське володарювання (Откр.5:10).

Як **Син Людський** – Він пророк, якого вже провістив Мойсей (Втор.18:15-19), як і Петро підкреслює це в Дії. 3:22-24: **«...і кожна душа, яка не послухає Пророка Того, буде винищена з народу!»**

Як **Син Божий** – Він Визвольник, через Якого ті, що відкуплені, були введені як сини і дочки в положення дітей Божих: **«...цоб ми отримали введення в синівство»** (Гал.4:4-9).

До цього апостол пише наступне: **«Я, Павло, слуга Христа Ісуса, був через покликання обраний в апостоли сповіщати благу звістку Божу, яку Він через пророків Своїх обіцяв наперед у святих писаннях, тобто звістка про Сина Свого. Цей по плоті пішов**

від сімені Давида, а **як Син Божий** явив Себе в силі по Духу свято-сті, на підставі Свого воскресіння з мертвих. **Через Нього, на-шого Господа Ісуса Христа, ми отримали милість і апо-стольське служіння, щоб зробити послух віри для слави імені Його посеред усіх язичницьких народів**» (Рим.1:1-5).

По плоті Син Божий, Ісус Христос, походив з роду Давидова (Матв.1:1-17; Лук.3:23-38) і **«він примирив тепер у Своему плотському тілі смертю Своею, щоб представити вас святими, без плями і бездоганними перед Собою»** (Кол.1:21-22) **«У Нім ми маємо спасіння кров'ю Його, тобто проба-чення злочинів наших через багатство милості Його»** (Єф.1:7). Своею смертю на примирення, Він дарував нам примирен-ня з Богом: **«Бо Бог був в Христі і примирив з Собою світ, не враховуючи їм злочинів їх, і вклав в нас слово примирен-ня»** (2Кор.5:14-21). Він помер **«...щоб смертю Своею знищити того, хто має владу смерті, тобто диявола»** (Евр.2:14). Через Його воскресіння нам була дана перемога над смертю і даро-вано безсмертя.

«Оскільки смерть прийшла через людину, то слідує і воскресіння мертвих через Людину ... бо як Цар Він по-винен царювати доки не покладе усіх ворогів під ноги Йому...І як тільки Йому все буде скорено, тоді і Сам Син підкориться Тому, Хто підкорив Йому все, щоб Бог був усім в усіх» (1Кор.15:21,25,28)

Усі ті, що відкуплені переживуть це при поверненні ГОСПОДА: **«...бо це тлінне тіло повинне одягнутися в нетління, і це смертне тіло повинне одягнутися у безсмертя. Коли ж це тлінне тіло одягнеться в нетління і це смертне тіло – у безсмертя...»,** тоді ті, що відкуплені вигукнуть: **«Смерть, де твоє жало? Смерть, де твоя перемога? ... Вдячність Богові, Який дав нам перемогу через Господа нашого Ісуса Христа!»** (1Кор.15:51-57) Амінь!

Ніколи один Бог не розділявся на три вічних і три всемогутніх особи. Ніде у Святому Писанні не йдеться про триєдиного Бога або про трійцю, а також не йде мова про двоєдинство, а тільки про те, що Батько відкрився в Синові для нашого порятунку. Також і Новий Завіт свідчить тільки про **одного, єдиного Бога**: **«...похвала, яка приходить від єдиного Бога...»** (Іоанн 5:44); **«...розпізнали Тебе,**

одного істинного Бога...» (Іоанн 17:3); «...бо воістину є тільки **один єдиний Бог**» (Рим.3:30); «...а Бог є **один ЄДИНИЙ...**» (Гал.3:20); «...не скороминущому, невидимому, **єдиному Богові...**» (1Тим.1:17); «**Бо є тільки один Бог...**» (1Тим.2:5); «**Я є Альфа і Омега, говорить ГОСПОДЬ, Який є, і був, і прийде, Всемогутній**» (Откр.1:8).

Істинне, усе включаючи в себе віросповідання апостолів знаходиться тільки у Біблії і воно було раз і назавжди визначене для церкви ГОСПОДА:

«ОДИН ГОСПОДЬ, ОДНА віра, ОДНО хрещення; ОДИН Бог і Батько усіх, який перебуває над усіма і через усіх і в усіх» (Єф. 4:5-6).

«І чимось незаперечно великим є таємниця благочестя: Бог відкрився в плоті, явив Себе праведним в Дусі, явився посланцям, проповідуваний між народами, прийнятий вірою у світі, вознісся в славу» (1Тим. 3:16).

У Його становленні Людиною і згідно з планом відкуплення, ГОСПОДЬ показується як Визвольник у Своїх завданнях поряд з Богом:

Він – Посередник: «Бо є тільки один Бог, а також і один Посередник між Богом і людьми, тобто Людина Христос Ісус...» (1Тим. 2:5);

і Заступник: «Діти мої, я пишу вам це, щоб ви не грішили. Але і якщо хто погрішить, то ми маємо Заступника у Батька, тобто Ісуса Христа, Праведник» (1Йоан. 2:1);

і Первосвященик: «А Христос, навпаки, прийшов як Первосвященик майбутніх благ, за допомогою більшого і досконалішого намету, не руками виготовленого, тобто що не належить до цього створеного світу, а також не за допомогою крові козлів та телят, а за допомогою Своєї власної крові, раз і назавжди увійшов до небесної святині і придбав вічно-дійсне відкуплення» (Евр. 9:11-12).

Про це варто розмірковувати

Протягом 4 000 років від Адама до Христа ніхто не звертався до Батька на небі: ні Авраам, ні Мойсей, ні який-небудь інший пророк, і тим більше ніхто не звертався до Сина Божого. А також не було на небі ніякої розмови між Батьком і Сином. І тільки пізніше люди втлумачили у Святе Писання непорозуміння зі своєї точки зору, наприклад, про цей вислів: **«Створимо ж людей...»** (Бут. 1:26), а також про Бут. 11:7, де ГОСПОДЬ сказав: **«Встанемо ж! Зійдемо і змішаємо там мову їх, щоб ніхто більше не розумів мови іншого!»**.

Бог ГОСПОДЬ ніколи не вів розмов з Самим Собою, а також ніколи не говорив з іншою божественною особою, а говорив з Ангелами, які оточують Його. Це ми знову і знову знаходимо підтвердженням, а також і в 2Хр. 18:18-22, де ГОСПОДЬ веде бесіду з небесними воїнствами, які стояли по праву і ліву сторону від Його. У Іс. 6:1-13 ГОСПОДЬ говорив до серафимів, які оточували Його: **«Кого Мені послати, і хто буде нашим вісником?»** (ст.8). Він запитував Іова так: **«Де ти був, коли я створював землю?...коли усі ранішні зірки голосно тріумфували і усі сини Божі вигукували від радості?»** (Іов 38: 4-7)

ГОСПОДЬ, як Син Божий, в людському тілі став подібний до нас, бо: **«...Він нехтував Собою Самим, прийнявши образ слуги, і овністю по Своему тілесному влаштуванню був знайдений як Людина»** (Філ. 2:7); пролив за нас Свою кров для відпущення гріхів наших: **«Бо це є кров Моя, кров Нового Завіту, яка буде пролита за багатьох для відпущення гріхів»** (Матв. 26:28); уклав з нами Новий Завіт, і дав нам введення в синівство: **«А оскільки ви тепер сини, то Бог послав в серця наші Духа Сина Свого...»** (Гал. 4:4-7)

Корисно знати і те, що ГОСПОДЬ-ЯХВЕ Старого Завіту є ТОЙ ЖЕ ГОСПОДЬ-ЯШУА Нового Завіту. Починаючи з Едемського саду, невидимий, вічний Бог відкривав Себе в усьому Старому Завіті у видимому образі як ГОСПОДЬ. Він відвідав Авраама у супроводі двох Ангелів: **«І явився йому Господь в дубовому гаї Мамре ... І коли підняв він очі свої і подивився, то раптом з'явилися перед ним три чоловіки»** (Бут. 18:1-2). Далі ГОСПОДЬ говорив з Авраамом (ст. 20), тоді як ті два Ангела пішли в Содом (гл. 19:1). Яків бачив Його на небесних сходах: **«...І раптом на ній з'явився**

Господь і сказав: Я є Господь, Бог батька твого Авраама і Бог Ісаака; землю, на якій ти лежиш, Я дам тобі і нащадкам твоїм» (Бут.28:12-15). Мойсеєві Він явився у вогняному кущі (Вих.3), а потім відкрився усьому народу Ізраїлю в стовпі хмарному і вогняному (Вих.40:34-38). З Мойсеєм ГОСПОДЬ навіть говорив лицем до лица (Вих. 34:10). Пророк Міхей бачив ГОСПОДА на престолі (1Цар.22:19), як і пророк Ісаїя (Іс.6). Апостол Іоанн також бачив Його на престолі: **«...І ось, на небі стояв престол, і на престолі сидів ОДИН»** (Откр.4:2). Це була не друга особа, а Бог, Який є Дух, був у видимому образі як ГОСПОДЬ.

У Новому Завіті Бог, як Батько на небі, відкрився у Своєму єдинородному Синові на землі. Як Син Він сказав: **«Я вийшов від Отця...»** Учні відповіли: **«...тому ми віримо, що ти вийшов від Бога»** (Іоанн 16:28-30). Після досконалого відкуплення Він сів, як Син Людський, по праву Бога (Матв. 26:63-64): **«Я возношуся до Отця Мого і Отця вашого...»** (Іоанн 20:17). Вже в псалмі 110:1 було провіщено наперед: **«Сядь по праву Мою, поки Я не покладу ворогів Твоїх до підніжжя ніг Твоїх!»** (Матв. 26:64; Лук.22:69; дивися також Евр.1:13; Евр. 2:7-8 та ін.). Як ГОСПОДЬ, а не як Син, Він міг сказати: **«Істинно, істинно Я говорю вам: перш ніж був Авраам, Я є»** (Іоанн 8:58).

Я Є говорить в Старому і в Новому Завіті:

«Я, Господь, Є Святий ваш, Я, Творець Ізраїлю, є Цар ваш» (Іс. 43:15).

«Я, Я Є Той, Хто заради Себе стирає злочини твої і Хто не згадує більше гріхів твоїх» (Іс. 43:25).

«Послухай Мене, Якове, і ти, Ізраїлю, якого Я покликав! Я Є Той же, Я – Перший і Я й Останній» (Іс. 48:12).

«Тоді Пілат сказав Йому: Отже, Ти – Цар? Ісус відповідав: Так, Я – Цар. Я для того народився і прийшов в цей світ, щоб свідчити про істину, і кожен, хто від істини, слухає голос Мій» (Іоанн 18:37).

Формулювання **Я Є** ми знову і знову знаходимо в Євангелії від Іоанна: **«Я Є Хліб життя; Я Є Світло світу; Я Є Пастир добрий; Я Є воскресіння; Я Є шлях, істина і життя»**.

«Я Є Альфа і Омега, говорить Бог Господь, Який Є і був і прийде, Всемогутній» (Откр.1:8).

«Я Є Альфа і Омега, Перший і Останній, Початок і Кінець» (Откр. 22:13).

Вирішальне порівняння

Свідчення Старого і Нового Завіту про нашого Спасителя Ісуса Христа знаходяться в повній гармонії. Навпаки, в катехізисі і багатьох інших теологічних підручниках, записано сформульоване людьми віросповідання. Апостол Іоанн зрозуміло сказав: **«Духа Божого ви можете впізнати так: кожен дух, який визнає, що Ісус є Христос, що прийшов у тілі, є від Бога; а всякий дух, який не так визнає Ісуса, не є від Бога; але це є дух антихриста, про пришествя якого ви чули і який вже зараз знаходиться у світі»** (1 Іоанн 4:2-3). Що ж до визнання Христа, Сина, то він підходить до суті справи і запитує: **«Хто є брехун? Звичайно ж той, хто відкидає, що Ісус є Христос (Помазаник Божий). Це – антихрист, який відкидає Отця і Сина»** (1 Іоанн 2:22). Слово «Анти» означає: «проти», «замість», «натомість». Тут йдеться мова про дух антихриста, тобто про дух, який діє в протилежність Христу, і про *антихриста*, який перебуває під впливом цього неправдивого духу. **Все, чому навчають і що знаходиться в протилежності тому, що Дух Божий сповістив у вченні Христа у Біблії, є антихристовим, обернене проти Нього і відділяє нас від Бога – від Дерева життя** (Откр. 22:19).

Якщо ми звернемо увагу на апостольське попередження про те, що кожен дух, який не визнає Ісуса Христа по Біблії, що прийде в плоті Сина, не є від Бога, то з цього витікає таке питання: **«А що ж буде зі всіма тими, які визнають Сина, про невинне народження якого є провіщено в Іс. 7:14, і Який, як було провіщено в Міх. 5:1, народився у Віфлеємі (Матв. 2:5), другою, вічною особою Божества, про яку Біблія абсолютно нічого не знає?»**. Тому апостол Іоанн повинен був ще раз підкреслити це: **«...а кожен дух, який не так визнає Ісуса Христа (як про Нього свідчить Святе Писання) не є від Бога: але це є дух антихриста»** (1 Іоанн 4:3).

Формулювання церковних віросповідань, такі, якими вони були складені в 325 році в Нікеї і доповнені у 381 році в Константинополі, не відповідають тому свідоцтву, яке було залишено нам у Святому Писанні. У них, наприклад, говориться: **«...Божого єдинородного**

Сина, як народженого від Батька раніше усіх часів: Бог від Бога, Світло від Світла, істинний Бог від істинного Бога, народжений, не створений, одної суті з Батьком.

Отже, згідно з цим Син мав би бути народженим як Бог від Батька на небі, перш, ніж почався час, означає у вічності? Це абсолютно не відповідає!

Під цим зовсім не мається на увазі Христос, Син, Помазаник. Адже Писання говорить в Пс. 2:7: **«*Ти – Син Мій, Я сьогодні породив Тебе***». Проте вічність не має ні сьогодні, ні завтра, але вона завжди була і завжди буде. Ангел Гавриїл зійшов з неба і **сповістив про народження Сина на землі. Він сказав діві Марії: «Добре знай: ти зачнеш і станеш матір'ю Сина, якому ти даси ім'я Ісус (Яшуа)»** (Лук. 1:31).

Сповідання: **«Батько – Бог, Син – Бог і Святий Дух – Бог; Батько – вічний, Син – вічний і Святий Дух – вічний»** є абсолютно не біблейським, і внаслідок цього остаточно антихристовим і антибожим. Є тільки один вічний Бог: **«...від вічності до вічності є Ти, о, Боже»** (Пс. 90:2). Таких назв як Бог – Син або вічний Син ми жодного разу не знаходимо у Біблії, а також і назви Бог – Дух Святий, але в ній завжди написано тільки про **Сина Божого** і про **Духа Святого**. Святий Дух не є ніякою третьою особою, а Духом Божим, Який вже на початку парив над водою (Бут.1), Який згадується у Біблії 378 разів як Руах ЯХВЕ і Який вилився в день П'ятидесятниці в Церкву Нового Завіту (Діян. 2). І тільки в 381 році Святий Дух був оголошений в Константинопольському соборі третьою особою у середині Божества. А так зване «апостольське віросповідання» не є ні біблейським, ні апостольським. Апостольським може бути тільки те, що виходить від апостолів, а біблейським є тільки те, що написано у Біблії: **«...але для нас є тільки один Бог, тобто Батько від Якого існують усі речі і ми для Нього; і тільки один Господь, тобто Ісус Христос, через Якого існують усі речі і ми через Нього»** (1Кор. 8:6). І цей **ОДИН Бог відкрився як ГОСПОДЬ – як Батько в Синові**.

Ніякій церкві немає користі від того, що вона підкреслює у своєму сповіданні слова з Єф. 4:5 **«Один ГОСПОДЬ, одна віра, одно хрещення»**, якщо при тому вона свідчить, учить і практикує зовсім

іншого Господа, зовсім іншу віру і зовсім інше хрещення, чого немає у Святому Писанні.

Теологічна суперечка в третьому християнському столітті виникла тільки тому, що людський дух спробував представити Божество зрозумілим і пояснити одкровення Батька в Синові, хоча написано: **«...ніхто не може розпізнати Сина, як тільки Батько, і ніхто не може розпізнати Батька, як тільки Син, і той, кому Син хоче відкрити Його»** (Матв.11:25-27; Лук. 10:21-22). Апостоли і пророки ніколи не дискутували на тему Божество, тому що те, що ГОСПОДЬ сказав Петру, відносилось і до них: **«...тому що не плоть і кров відкрили тобі це, але Батько Мій, вгорі на небі...»** (Матв. 16:16-19)

Істинне віросповідання однієї істинної Церкви Божої, яка сама є стовпом і основою істини (1 Тим. 3:15), ми знаходимо тільки у Біблії. Тільки у ній нам говориться про те, хто такий Ісус Христос, Син Божий. **І це вічно-дійсне, біблейське апостольське віросповідання встановив Сам Бог.** Адже тут йдеться про відкуплення і вічне життя: **«І це свідоцтво свідчить так: Бог дав нам життя вічне, і це життя знаходиться в Синові Його. Хто має Сина, той має життя, а хто не має Сина Божого, той не має і життя»** (1 Іоанн 5:11-12).

І це також є рятівним переживанням, яке кожен може особисто пережити по милості Божій: **«...а всім, які прийняли Його, надав Він право стати дітьми Божими, тобто тим, які вірять в ім'я Його...»** (Іоанн1:12)

«Але ми і знаємо, що Син Божий прийшов і дав нам розум, щоб ми розпізнали Істинного, і ми перебуваємо в Істинному, в Синові Його Ісусові Христові. Цей є істинний Бог і життя вічне» (1 Іоан. 5:20). Амінь, так, Амінь!

Для істинної церкви Ісуса Христа, яка не є ніякою організацією, а живим організмом, дійсні виключно біблейські вчення, які записані у Святому Писанні. І тільки в нім можна вірити і учити тому, **що було встановлено у вічно-дійсному заповіті**, бо в нім нічого не можна змінювати і до нього нічого не можна додавати (Гал. 3:15; Откр. 22:18-21).

«Але якби ми самі або Ангел з неба став би сповіщати вам іншу благу звістку, яку ми вам не сповіщали: нехай буде проклятий!» (Гал. 1:8)

Той, хто отримав пряме Боже покликання як і первинні апостоли як Петро, Іоанн, Яків і Павло, той зможе і трудитиметься виключно за Бога і за Боже слово. А також і всі ті, які стоять на службі у якої-небудь церкви, трудитимуться за те, в що в ній вірять, чому учать і що практикують: цим, наприклад, являються віросповідання і догми, які були встановлені по рішенню на соборах і синодах починаючи з 4 християнського століття. І навіть після реформації усі нові виниклі християнські віросповідання встановили свої вчення, які також не завжди відповідають тим, що знаходяться у Біблії. Нині у всьому світі існує понад 2 млрд. прибічників християнства, розділених на католицьку церкву, на православну, на протестантські, на англіканську і на велику кількість різних інших церков.

Трагічний розвиток у створеному Християнстві

Звичайно, кожен може вирішити сам, в кого і в що йому вірити. Але ми все ж таки коротко покажемо трагічний розвиток походження історії церкви.

У початковому християнстві сповіщення було згідно з Писанням. Апостоли, які були навчені Самим ГОСПОДОМ, перебували під керівництвом Святого Духа. Перші християни були одним серцем і однією душею. Первинна Церква була не релігійною організацією, а живим організмом. Бог Сам ставив у Своїй Церкві апостолів, пророків, євангелістів, учителів і пастирів (1Кор. 12; 1Кор.14; Єф. 4 та ін.). Виникали помісні церкви із старійшинами і дияконами, які були самостійні і не мали ніякого політичного значення. Проте в швидко зростаючих християнських церквах деякі відповідальні особи в давньоримській імперії бачили загрозу їх традиційній релігії і громадському порядку. І тому з часу Нерона (64 р. після Р.Х.) почалися переслідування, які все далі поширювалися протягом перших століть.

Після останнього жорстокого переслідування християн при імператорі Диоклетіані (284-305 р. після Р.Х.) християнство отримало в 313 році від імператора Костянтина державне визнання. Цим,

християнство, що на той час вже знаходилося у відступі, почало прилаштовуватися до інтересів влади імперії. Вже за рік до цього Костянтин назвав себе «Понтифексом Максимусом», тобто володарем держави і церкви. Так виникла державна церква в Римській імперії.

У 380 році віра в трійцю була оголошена імператором Феодосієм I. офіційною державною релігією, до якої повинні були належати не лише численні християнські релігійні напрями, але і усі громадяни Римської імперії. Було оголошено: «Немає ніякого порятунку поза церквою» і: «Тільки той, хто має церкву матір'ю, може мати Бога Батьком». Що ж спільного мав ще цей політично-релігійно мотивований розвиток імперської церкви з Церквою Ісуса Христа? Нічого, дійсно нічого!

Титул «Понтифекс Максимус», який спочатку носив вищий священик в давньоримському культурі богів, перейшов спочатку на римських імператорів, а пізніше і на римських пап. Римський папа Лео Великий (440-461 рр. після Р, Х,) був першим єпископом Риму, який сам дав собі цей титул. Примат папи і перевага католицької церкви взагалі ґрунтуються на твердженні про те, що Ісус заснував Церкву на апостолові Петрові, якому Він дав ключі Царства Небесного, і на тому, що Петро був першим єпископом Риму і таким чином, першим римським папою.

При цьому вони навіть посилаються на слова Ісуса: «*На цій Скелі Я побудую Церкву Мою...*». Хоча, мабуть, немає жодного теолога, який не знав би про те, що в Матв. 16:18 застосовано два різні слова. Наш ГОСПОДЬ сказав: «*Ти – Петро...*» (петрос – камінь, уламок скелі). Але Він не сказав: «*...на тобі Я побудую Церкву Мою*», а: «*...на цій Скелі* (Петра – потужна скеля) ***Я побудую Церкву Мою!***» І як тільки можна стверджувати, що Петро – це скеля, на якій була збудована Церква?

Церква була основана на Христі, на Скелі порятунку, на Кутовому Камені, як апостол Петро сам свідчить про це в 1 Петр. 2:4-8: «***Бо сказано в Писанні: ось Я встановлюю на Сіоні обраний Камінь, дорогоцінний Кутовий Камінь, і хто покладе на Нього свою довіру, той ніколи більше не буде посоромлений***». З посиланням на біблійську Церкву Павло пише до Єф. 2:20, що вони: «***...побудовані на підвалині апостолів і пророків, де Сам Христос Ісус є Наріжним Каменем...***»

За завданням Божим він також пише: *«По даній мені від Бога милості, я, як мудрий будівельник, поклав основу, а інший далі буде на ній, але кожен нехай дивиться, як він далі буде на ній! **Божі ніхто не може покласти іншої основи, крім тої, яка покладена і це є Ісус Христос**»* (1 Кор.3:10-11).

У одній істинній Церкві Божій, яка складається з тих, що відкуплені, Ісус Христос є Головою (Єф. 4:15). Адже наш ГОСПОДЬ і Визвольник Сам сказав: *«**Я побудую Церкву Мою і ворота пекла не здолають її**»* (Матв. 16:18); тобто не багато церков, а *«Церкву Мою»*. Під нею мається на увазі маленьке стадо дійсно віруючих людей (Лук. 12:32), за яких добрий Пастир віддав Своє життя, і Його вівці слухають тільки Його голос (Іоанн 10).

Апостол Симон-Петро ніколи не був в Римі, але це твердження є умисно вигаданою легендою. Там жив лише чарівник Симон Маг, який справляв на сенат особливе враження. Згідно з Діян. 18, імператор Клавдій, який правив з 41 по 54 рр. після Р.Х., навіть вигнав з Риму усіх євреїв, у тому числі і подружню пару Акилу і Присциллу. І апостол Петро писав свій лист не з Риму, а з міста Вавилону на Євфраті (1 Петр. 5:13), руїни якого ще сьогодні знаходяться в Іраку, 92 км. на південь від Багдада. Місіонерські подорожі Петра і Павла описані в Діяннях Апостолів. Павло, який під час своїх подорожей неодноразово зупинявся в Римі, одного разу навіть на 2 роки (Діян. 28:30), не вітає Петра у своїх листах до тамтешніх вірян, хоча він і перераховує в Рим.16, двадцять сім чоловік поіменно.

А також вислів Ісуса Христа: *«**Кому ви пробачите гріхи, тому вони пробачені...**»* було пізніше абсолютно інакше викладено. І під час апостолів це відбувалося не як службовий акт на розсуд священика, а як зроблена пропозиція через проповідь про Ісуса Христа розіпнутого, Який, як Агнець Божий, поніс гріхи світу. Апостольське завдання воскреслого ГОСПОДА звучить так: *«...і на підставі імені Його має бути проповідане покаєння для відпущення гріхів в усіх народах...»* (Лук. 24:47; Діян. 13:38).

Перша проповідь в день П'ятидесятниці після зішестя Святого Духу і заснування Церкви Нового Завіту в Діян. 2, глибоко торкнулася багатьох слухачів і *«пройшло їм як жало крізь серце»*, так що вони поставили питання: *«Що ж нам робити, дорогі брати? Тоді Петро відповів їм: **Покайтеся і нехай охреститься кожен з вас в ім'я Ісуса Христа для відпущення гріхів ваших, і тоді ви***

отримаєте дар Святого Духа. І так, ті які прийняли слово його, охрестилися, і таким чином приєдналися того дня близько трьох тисяч душ» (ст. 37-41).

Петро пише з посиланням на звершене відкуплення: **«Бо ви знаєте, що не скороминуцими речами, не сріблом або золотом ви відкуплені від вашого суєтного ходіння, ... але дорогоцінною кров'ю Христа, як непорочного і незаплямованого Агнця»** (1 Петр. 1:18-20). Апостоли і усі істинні слуги Божі проповідували Євангеліє, тобто відпущення гріхів і примирення з Богом і вони могли сказати усім, які повірили в це: **«Відпущені вам гріхи в ім'я Його!»**. А які не повірили, на них вони залишилися (Марк. 16:16). На жаль, слово Боже багаторазово перетлумачувалося і кожне вчення і практика були змінені. Усі тлумачення походять від неправильних розумінь певних місць Писання. Згідно з Божим порядком спасіння, кожна тема і кожне біблійське вчення мають бути затвержені на підставі двох, трьох або більше свідків, або на двох, трьох місцях Писання (2 Кор. 13:1).

Зловісний шлях

Усі християнські отці церкви, які вийшли з язичництва, більш або менш та все ж таки перебували під елліністичним впливом культу ідолів і забобону. Вони очевидно не знали Старого Завіту і не звертали уваги на нього, і тому тлумачили Новий Заповіт за своїм власним розумінням. Вони обзивали євреїв, які не могли прийняти їх вчення про триєдність «вбивцями Христа і Бога», переслідували їх і проклинали по ново видуманій триєдності «в ім'я Отця, Сина і Святого Духа». Вже в 321 році їм за допомогою декрету була заборонена субота (святкування суботи), якої Сам Бог наказав їм дотримуватися: **«...Так ізраїльтяни повинні дотримуватися суботи, святкуючи день спокою з роду в рід, як вічний обов'язок. На вічні часи повинна вона бути знаменням між Мною і ізраїльтянами! Бо в шість днів створив Господь небо і землю, а в сьомий день Він святкував і покоївся»** (Вих.31:12-18). Деякі з їх синагог були навіть використані як свинарники. У той час почався церковно-посіяний антисемітизм, який триває аж до нашого часу і який знову і знову переростав в погроми і досяг свого жажливого апогею в Голокості при третьому Рейху з 1933 по 1945 роки.

«На честь святої триєдності» були скоєні найжорстокіші злочини над незліченними інаковірцями. Під час семи хрестових походів з 1096 по 1271 рр. після Р.Х., в ім'я триєдиного бога померли мільйони людей. Папа Урбан II зажадав 27 листопада 1095 року вигнати «невіруючих» з Єрусалиму і опанувати святими місцями, а народ кричав: «Дойс ло вульт!» – «Бог хоче цього!». У п'ятницю, 15 липня 1099 року хрестоносцями була розпочата велика різанина в Єрусалимі: було убито 80 000 мусульман, євреїв та інших людей – і усе це «в славу Отця, Сина і Святого Духа!»

Для хрестоносців в основному йшлося про те, щоб покінчити з мусульманським володарюванням в Єрусалимі і встановити церковний авторитет. Приводом для церкви була її особлива увага до так званої «Гробниці Господньої» в центрі міста, хоча порожня гробниця насправді знаходиться поза містом, бо так про це пише євангеліст Іоанн: «На місці ж тому, де Він був розіп'ятий, знаходився сад, а в саду була нова гробниця, в якій ще ніхто не є похоронений» (Іоанн 19:17+41). У той час повинен був виникнути під керівництвом Готтфріда Буїллонського новий, християнський світо порядок, «царство Єрусалиму».

У наступній таблиці ми можемо побачити, *скільки загинуло хрестоносців.*

Хрестовий похід	Учасники	Учасники, які дійшли до святої землі
1. Хрестовий похід (1096-1099)	330 000	40 000
2. Хрестовий похід (1147-1149)	240 000	90 000
3. Хрестовий похід (1189-1192)	350 000	280 000
4. Хрестовий похід (1202-1204)	30 000	
5. Хрестовий похід (1228-1229)	70 000	60 000
6. Хрестовий похід (1248-1254)	25 000	10 000
7. Хрестовий похід (1270)	25 000	10 000
Всього:	1 070 000	490 000

(Джерело: Альфред Лэшпел, Проілюстрована історія церкви)

Про число ж убитих, які стали жертвою так званої «Святої інквізиції» між 13 і 18 століттями, існують різні думки: в усякому разі

їх було тисячі. Після того, як багато євреїв по усій Європі загинули на вогнищі, а інші утікали, усі, хто не хотів перейти в католицьку віру, повинні були покинути до 31 липня 1492 року Іспанію. Потім католицька Іспанія була оголошена «вільною від євреїв».

Варфоломійська ніч з 23 на 24 серпня 1572 року, була початком різанини тисяч гугенотів у Франції. В ході контрреформації в 16 – 17 століттях, яка розпочалася з Ігнатія Лойоли (1491-1556 рр.), тисячі протестантів насильно втратили свою батьківщину, а багато і своє життя. Бо так говорилося знову і знову, «поза церквою немає спасіння». Чи може взагалі церква, яка заплямована такою великою кров'ю, посилатися на Христа і Бога любові? «На яке ж місто...» – так запитують проповідники пробудження – вказує Откр. 18:24, де написано: «...І в ньому була знайдена кров пророків і святих і всіх тих, які були убиті на землі?».

При точному порівнянні, в державній церкві, яка виникла в четвертому столітті в Римській Імперії, ніщо не співпадає з Богом, Божим словом і первинною Церквою. Особливо після розколу церкви в 1054 році на грецьку східну і латинську західну, з якої пізніше вишли католицька і ортодоксальна церква, які обоє розвинули свої власні традиції, без того, щоб триматися Біблії і того, що сповіщали, чому учили і що практикували як уповноважені апостоли Петро, Іоанн, Яків і Павло. Так, наприклад, вони ніколи не зараховували померлих до ліку блаженних або святих. ГОСПОДЬ Сам звертав Свою звістку, а також і дев'ять блаженств в нагірній проповіді (Матф.5), завжди тільки до живих людей: «Але ваші очі блаженні, тому що вони бачать, і ваші вуха, тому що вони чуять!» (Матф. 13:16)

Зв'язок з померлими строго заборонений у Святому Писанні (Лев. 19:31). Марія виконала своє неповторне завдання народження Ісуса Христа і згадується в Діян. 1:14 востаннє разом з 120 людьми, які чекали на зіслання Святого Духа в Єрусалимі. Для Церкви Ісуса Христа вона не є ні посередницею, ні заступницею, і в ранньому християнстві ніколи не молилися молитвою «Аве Марія», бо Святе Писання свідчить тільки про тілесне вознесіння Відкупителя (Лук. 24:50-52; Діян. 1:11), а не про вознесіння Марії.

Хрещення

Все залишається при тому, що, де немає Божого одкровення, там немає і біблейської орієнтації, там дискутують і тлумачать. Це стосується усіх біблейських тем, а також і хрещення. Чому хрещення з 4 століття більше не здійснюється так, як Петром в Єрусалимі в Діян. 2:38, Філіпом в Самарії в Діян. 8:16 і Павлом в Ефесі в Діян. 19:5? Та тому, що отці церкви не зрозуміли того, що йдеться про ім'я, в якому знаходиться Боже спасіння (Діян. 4:11), і відповідно до якого повинні бути хрещені віруючі. Через неправильне розуміння Бога було і веління про хрещення нашого ГОСПОДА з Матв. 28:19 перетворено на трійковий службовий акт, який абсолютно нічого спільного не має з первинним значенням, проте ще сьогодні практикується.

Біблейському хрещенню передують проповідь, від якої приходить віра (Діян. 2; Рим. 10:16-17 та ін.). Бо так ГОСПОДЬ повелів це в місіонерському велінні: **«Ідіть по всьому світу і сповіщайте благу звістку усьому творінню! Хто став віруючим і охрестився, той буде врятований...»** (Марк. 16:15-17) Хто приймає хрещення, той підтверджує цим, що став віруючим, що він прийняв відпущення своїх гріхів.

Критична церковна історіографія підтвердила, що **первинне формулювання** веління про хрещення свідчить в Матв. 28:19 таким чином: **«Тому ідіть по всьому світу і навчіть усі народи і хрестіть їх в Моє ім'я (onto onomati mou) і навчіть їх дотримуватися всього, що Я повелів вам»**. Так це зафіксовано у виносці (Novum Testamentum Graece et Germanice) Нового Завіту Нестле-Аленда, видання 1973 р. А відома у всьому світі версія «в ім'я Отця, Сина і Святого Духа», яка використовується в усіх церквах при усіх службових актах, не записана ні в якому первинному рукописі – таке виведення критичного дослідження Біблії. У перекладі Лютера у виносці від Матв. 28:19 сказано: Точно звучать ці слова так: **«Тому ідіть і робіть учнями усі народи, хрестячи їх в ім'я Отця і Сина і Святого Духа, і навчайте їх дотримуватися...»**. Перш, ніж ми зможемо хрестити в ім'я, в якому Бог відкрився як Батько в Синові і Духом Святим, то це ім'я має бути відкрите нам. У перекладах Ельбефельдера і Менге також сказано: **«Хрестіть їх в ім'я...!»** Саме це і робили апостоли. У Біблії трійкова формула жодного разу не була використана, дійсно ні одного єдиного разу.

Це ми знаходимо підтвердженням і в «грецько-німецькому підрядковому перекладі»:

19	πορευθέντες οὖν , μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη , βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα
	Йдiть же навчайте всi народи, хрестячи їх в iм'я
τοῦ Πατρὸς , καὶ τοῦ Υἱοῦ , καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ;	
Отця, і Сина, й сьвятого Духа	

Петро, у своїй першій проповіді в день заснування Церкви Нового Завіту, не давав ніякого довгого пояснення про хрещення, бо для нього, який чув первинні слова з вуст Учителя, було зрозумілим, як треба здійснювати хрещення. Таким чином, він діяв згідно з місіонерським велінням воскреслого Відкупителя і заповідав усім, які стали віруючими, **хреститися в ім'я Господа Ісуса Христа** (Діян. 2:37-41).

Вже при наступній нагоді він знову проповідував відпущення гріхів: **«Про Нього свідчать усі пророки, що кожен, хто вірить в Нього, отримає відпущення гріхів ім'ям Його»** (Діян. 10:43), а також відразу і хрещення: **«Чи може хто забронити хреститися у воді цим людям, які так само, як і ми, отримали Святого Духа?»** (ст. 47) **«Тоді він повелів, щоб вони хрестилися в ім'я Ісуса Христа»** (ст. 10. 48). Після проповіді Павла хрестилися ще раз навіть учні Іоанна Хрестителя, які повірили в Ісуса Христа: **«Коли ж вони почули це, то вони хрестилися в ім'я Господа Ісуса, і коли Павло потім поклав на них руки, то зійшов на них Святий Дух, і вони говорили на мовах і пророкували»** (Діян. 19:5-6). Апостоли і усі інші в первинному християнстві зрозуміли, що йдеться про **ім'я**, в якому знаходиться Боже спасіння, і в яке треба бути хрещеним.

Віра, водне хрещення і духовне хрещення є одним цілим. У водному хрещенні той, хто повірив визнає свою приналежність до Бога, а в хрещенні Духом Бог визнає свою приналежність до того, хто став віруючим. **«Бо одним Духом ми усі були сполучені хрещенням в одно Тіло, чи то іудеї або греки, раби або вільні, і усі ми були напоєні одним Духом»** (1Кор. 12:13).

Міжнародна церковна історіографія однастайно свідчить про те, що починаючи з раннього християнства і до третього століття хрестили тільки в ім'я ГОСПОДА Ісуса Христа, і саме через

одноразове занурення. Апостол писав віруючим в Римі: **«Або ви не знаєте, що усі ми, які хрестилися в Христа Ісуса, в смерть Його хрестилися? Отже, ми тому були похоронені з Ним хрещенням в смерть, щоб як Христос воскрес із мертвих славою Отця, так і ми могли ходити в новому житті»** (Рим. 6:3-4), **«...тому що ви були похоронені разом з Ним в хрещенні»** (Кол. 2:12).

У Діян. Апостолів 8:38 сказано: **«Тоді він зупинив колісницю, і обоє зійшли у воду, Філіп і придворний службовець, і він хрестив його»**. Також і Іоанн хреститель хрестив в Йордані, а не біля Йордану: **«Коли ж Ісус хрестився і як тільки вийшов з води, то ось, відкрилися Йому небеса і Він побачив Духа Божого, який спускається як голуб і зійшов на Нього»** (Матв. 3:16).

У 337 році, коли імператор Костянтин в палаці Анкирона лежав на смертному ложі, то єпископ Евсеній тричі окропив його чоло, застосував при цьому трійкову формулу. Хіба це було хрещенням? Таким чином Костянтин нібито повинен був стати християнином, хоча він і поклонявся богові сонця аж до кінця свого життя. Ця трійкова формула хрещення була додана духовно сліпими отцями церкви під час виникнення вчення трійці. До вигаданого вчення трійці підходила і трійкова формула хрещення, щоб зробити це вчення правдоподібним. При цьому йдеться про «римське сповідання хрещення».

Якби отці церкви в 3 і 4 століттях, а також і усі більш пізні теологи виконували б веління про хрещення так само, як і Петро в день П'ятидесятниці (Діян.2) і як Павло після цього (Діян. 19:5), то не було б ніякої суперечки про це. Проте жоден з отців церкви не міг повідомити ні про своє навернення до Христа, ні про справжнє переживання спасіння, не кажучи вже про те, щоб він міг розповісти про Боже покликання.

У Біблії немає ні вчення трійці про трьох вічних осіб, ні трійкового хрещення. У ній немає жодного єдиного місця, де із застосуванням формули «в ім'я Отця, Сина і Святого Духа» було б здійснено хоча б одну яку-небудь дію – **жодної, єдиної!** Кожна молитва і в основному все відбувалося в ім'я ГОСПОДА Ісуса Христа, бо так воно було наказано істинно віруючим в Кол. 3:17: **«І все, що ви**

хочете робити словами або ділами, робіть усе це в ім'я Господа Ісуса...».

Трійкова формула використовується в усіх церквах і при усіх релігійних діях: при вступі в усі ордени і ложі, і навіть при спіри-тичних засіданнях, і взагалі в усьому окультизмі. Біблейською вона не являється, і тому може бути тільки не біблейською. Божого походження вона не має, і тому є неправдивим натхненням і введенням в оману. Над цим треба розміркувати усім, а також і харизматам, які хоча і використовують ім'я «Ісус Христос» в молитві за хворих, проте рішуче відмовляються охреститися в ім'я ГОСПОДА Ісуса Христа.

Але ж повинні повстати антихристи і лжепророки, щоб виконалося те, що провістив наперед наш ГОСПОДЬ: **«Багато хто скаже Мені того дня: Господи, Господи, чи не силою імені Твого ми пророкували, і чи не силою імені Твого злих духів виганяли, і чи не силою імені Твого багато чудес творили? Але тоді Я відповім їм: Я ніколи не знав вас; геть від Мене, ви що чините беззаконня!»** (Матв. 7:22-23).

Хто може зрозуміти те, що в усьому християнстві про головні вчення такі як: Божество, хрещення і вечеря, панують неясність, хоча вони сонячно ясно записані у Біблії? Це тільки тому, що люди не залишилися у вченні Христа і апостолів. На жаль, первинне одкровення, яке було даровано апостолам, було втрачене вже протягом перших християнських століть, і отцями церкви було введено в християнство чуже, політично релігійне мислення.

Відомий Швейцарський теолог Ханс Кюнг також пропрацював у своїй книзі «Християнство» на більш ніж 1000 сторінках цю важливу тему. На 126 сторінці він запитує: **«Де в Новому Завіті йде мова про трійцю?»**. І відразу ж після цього він пише: «В Новому Завіті немає ніякого вчення про трійцю». Він також торкається «Сотта Johaneum», де сказано: **«Є троє, які свідчать на небі: Отець, Слово і Святий Дух, і ці троє – одно»** і пояснює: **«Але історично-критичне дослідження викрило цю пропозицію, що виникла в третьому або в четвертому столітті в Північній Африці чи в Іспанії як підробку, і римській інквізиційній владі воно не принесло ніякої користі, хоча вона і прагнула захищати цю пропозицію ще на початку нашого століття як справжню. Але що ж іншого означає це в ясному тексті, як не те, що в іудейському християнстві, та і в усьому**

Новому Завіті, правда, існує віра у Бога Отця, в Сина Ісуса, і у Святого Духа Божого, але немає ніякого вчення про Бога в трьох особах (Способи буття), ніяке вчення про триєдиного Бога, і про трійцю» (стор.126-127).

Вечеря

До святкування вечері також увійшло язичницьке мислення. Тому і недивно, що вже до реформації, під час її і навіть після неї, були знову і знову з приводу цього теологічні дискусії.

Але щоб зрозуміти первинне значення вечері, треба прочитати відповідні місця Писання. Перші християни називали вечерю просто «ламанням хліба». Для цього вони збиралися по будинках (Діян. 2:42-47; Діян. 20:7). Це було під час святкування Пасхальної трапези, коли наш ГОСПОДЬ ввів вечерю (Іоанн 13; Матв.26; Марк. 14). У Вих. 12, коли Бог ГОСПОДЬ дав вказівки на перше святкування Пасхи, то Він уперше назвав народ Ізраїлю «суспільством» (еклезією – тобто Викликаними). Спочатку повинен був приноситися в жертву агнець і пролита кров його повинна була помазатися на одвірки дверей для їх захисту: **«При цьому кров на будинках, в яких ви знаходитеся, буде знаменням для захисту вашого: коли Я побачу кров, то пройду шкодуючи повз вас...»** (Вих. 12:13). М'ясо Агнця готувалося і їлося разом з прісним хлібом. На це Павло посилається в 1 Кор. 5:7, коли він пише: **«Видаліть стару закваску, щоб вам бути новим тістом; ви адже вільні від всякої закваски, бо і наш Пасхальний Агнець був принесений в жертву: Христос».**

У Іоанна 6 ми знаходимо особливу притчу, де ГОСПОДЬ застосує символ хліба до Себе Самого: **«Я є Хліб життя... Я є Хліб живий, Який зійшов з неба** (спочатку Він є Хліб, а потім Він дає його): **хто їсть від цього Хліба, той житиме вічно; Хліб же, який Я дам, є тіло Мое за життя світу...», «якщо ви не їстимете тіла Сина Людського і не питимете крові Його, то не матимете в собі життя...», «...хто їсть Цей Хліб, той житиме вічно!».**

У Матв. 26, учні запитали Його: **«Де нам приготувати Пасхальну трапезу?»** (ст.17-19). **«Під час же їжі Ісус узяв хліб, возніс подяку, і розламавши хліб, роздав його учням із словами:**

візьміть, їжте! Це є тіло Мое» (ст. 26). Потім слідує вірш 27: «Потім Він узяв чашу, возніс молитву подяки і подав її їм із словами: пийте всі з неї!». І тільки тоді Він сказав: **«Бо це є кров Моя, кров нового завіту, яка буде пролита за багатьох для відпущення гріхів»** (дивися також Марк.14:24-25). Отже, хліб їли, а вино пили. Посилаючись же на вино в чаші наш Спаситель сказав: **«Відтепер Я більше не питиму від цього виробу виноградної лози, до того дня, в який Я знову питиму його з вами в Царстві Батька Мого»** (Матв. 26:29).

Визвольник пролив Свою кров і дарував нам через це відпущення гріхів наших і примирення з Богом. **Хліб і вино не можуть і не повинні перетворюватися; Христос не може і не повинен більше приносити Себе в жертву ще раз, бо Він зробив це раз і назавжди.** Він, згідно з Божим планом порятунку **«...зі Своєю власною кров'ю раз і назавжди увійшов до небесного святилища і придбав вічно-дійсне відкуплення»** (Евр.9:12). Амінь!

Головна ж думка була вже записана в Лев.17:11: **«Душа тіла знаходиться в крові!»**. У крові ж Визвольника було Боже, вічне життя. І в тих усіх, що відкуплені кров'ю Сина Божого і відроджених від слова і Духа (Іоанн. 3:3; Яків. 1:18; 1Петр. 1:23) – знаходиться те ж саме вічне життя, яке було в Синові Божому (1 Іоанн. 5:11-13). Павло зрозуміло написав це для кожного в 1 Кор. 10:16-17: **«Чаша благословення, яку ми благословляємо, чи не є вона причастям з кров'ю Христа? Хліб, який ми ламаємо, чи не є він причастям з Тілом Христа? Оскільки це один хліб, то і ми, незважаючи на нашу множину, є одним Тілом, бо ми усі причащаємося до одного хліба»**.

У 1 Кор. 11:23-34 апостол пише: **«...Бо всякий раз, коли ви їсте цей хліб і п'єте цю чашу, ви смерть Господню сповіщаєте, аж доки Він прийде. Тому хто негідним чином їсть хліб або п'є чашу Господню, той грішить проти тіла і крові Господньої...»**. Святкування вечері є вищою точкою богослужіння. Кожен перевіряє себе перед Богом і просить вибачення. У справжній молитві і благоговінні вечерея святкується в спогад віддання в жертву Його тіла і Його святої крові, яку Він пролив за нас. Випечений без закваски хліб благословляється в молитві перед Церквою, розломлюється і роздається усім; чаша з вином також

благословляється в молитві і роздається усім. Так вечеря практикувалася першими християнами, і так вона була залишена Церкві Нового Завіту.

Назад до слова – назад до початку

«...але слово Господнє залишиться на вічно. І це є те слово, яке було сповіщено вам як блага звістка» (1 Петр. 1:25)

Після століть, в які державна церква використовувала світський меч і духовну владу над окремими людьми і над цілими народами, почали прокладати собі шлях наприкінці середньовіччя духовне оновлення і повернення до Біблії.

В усіх пробудженнях до і після реформації, біблейські віруючі, які покидали державну церкву, були нею переслідувані. Джон Вிகлиф (1321 – 1384 рр.), який переклав Вульгату англійською мовою, розпізнав значення слова Божого і публічно визнав: **«Для мене може бути дійсним тільки те, що написано у Біблії!»**. Він відкидав папство і був ще 30 років після своєї смерті оголошений єретиком. Також і Ян Гус (1370 – 1415 рр.) проповідував після отриманої просвіти з Біблії і вирішився протистояти усеосяжній вимозі папства. Для нього Біблія стала єдиним авторитетом в питаннях віри. Так він написав у своєму поясненні до Іоанн 8:31-32: **«Шукай істину, слухай істину, вчися істині, люби істину, говори істину, бережи істину і захищай істину аж до смерті!»**. 6 липня 1415 р., після ухваленого йому смертного вироку церковним собором в Констанці, він, благаючи в молитві за ворогів істини про пробачення їм і зв'язаний на вогнищі, віддав в полум'ї вогню душу свою своєму Спасителю Ісусу Христу.

Мартин Лютер відкинув папський продаж індульгенцій і проповідував покаяння і виправдання через віру. Вже в 1520 році він опублікував лист про «Вавилонський полон церкви» і виклав свою точку зору про те, що рятує людину не церковне таїнство, а тільки віра в Ісуса Христа. Для нього також було дійсним Sola Scriptura – Тільки Писання! У рейхстагу у Вормсі Мартин Лютер 18 квітня 1521 року сказав у кінці своєї промови слова, які стали знаменитими: **«І оскільки я не вірю ні папі, ні соборам, оскільки це факт, що вони часто помилялися і заплуталися у своїх власних протиріччях, то я, якщо не буду переможений свідченнями**

Писання і ясною підставою, залишаюся переможеним вказаними мною свідченнями Писання і полоненим в слові Божому. Відкинути це я не можу і не хочу, тому що діяти проти совісті не безпечно і не корисно. Нехай допоможе мені Бог, Амінь!». На вершині духовного зіткнення реформатор бачив себе рупором Божим проти папи і церкви.

У Швейцарії реформація святкувала свій переможний хід починаючи з Ульріха Цвінглі в 1531 році в Цюріху; Жан Кальвін також допоміг руху реформації прийти до прориву в 1536 р. в Женеві. Вони та багато інших внесли свій вклад в тодішнє «протестантське» пробудження по усій Європі. Всюди збиралися на молитовні години люди, які стали віруючими, яких пануюча церква називала «єретиками». Виниклі ж маленькі зібрання, серед яких був і рух хрещених, були названі «сектами» і переслідувалися.

Проте реформацію неможливо було вже утримати, і Святе Писання в пробудженнях наступних століть все глибше і ясніше відкривалося і проповідувалося. З'явилися проповідники пробудження, такі як граф Цинцендорф для братської церкви, Джон Веслей для методистів, Джон Сміт для баптистів, Менно Симон для менонітів, Вільям Бот для армії спасіння і багато інших. Про «Заступника Христа», який присвоїв собі усю владу на землі і возвеличився, поставив себе над всім, що стосується Бога і богослужіння, якого Павло називав сином погибелі (2 Фесс. 2), усі проповідники біблейської істини були єдині. Вони підкреслювали, що слово Боже не знає ні «Заступника Христа» (Вікаріус Філлі Дэй), ні «наступника Петра», а також підкреслювали і те, що наш ГОСПОДЬ сказав в Матв. 23:9: *«І нікого на землі не називайте «отцем» вашим (не кажучи вже про «Святого Отця») бо один є Отець ваш, Який на небі».*

Хтось повинен це сказати

Відомо і те, що релігії узяли під своє панування усі народи і країни: тут – християнство, там іслам, в іншому місці індуїзм або буддизм. Таким чином, південь Європи від Італії до Іспанії і Португалії знаходиться під пануванням католицизму, а північ, навпаки, аж до Швеції, Норвегії і Фінляндії переважно протестантський. Якщо подивитися на Північну Америку, то США і Канада також перебувають під впливом протестантизму, а країни Південної і Центральної Америки, навпаки, під впливом католицизму. В Індії переважно

розвинутий індуїзм, на усьому Середньому Сході – іслам, а в Азії – переважно буддизм. Усі релігії разом узяті є просто обіцянками, які вийшли не від Бога і тому не зв'язують і людей з Ним. Тому треба ясно сказати, що **спасіння Божого немає ні в одній релігії або церкві, але воно є тільки в Ісусі Христі**. Усі людські обіцянки про небо і рай не мають нічого спільного з Богом і є тільки Один, тобто Сам Визволитель, який може сказати: **«Істинно Я говорю тобі: ще сьогодні ти будеш зі Мною в раю»** (Лук. 23:43).

Ніяка з так званих християнських церков, ні католицька, ні ортодоксальна, ні англіканська, ні лютеранська, ні кальвінізм, а також ні коптська або яка-небудь інша не є церквою, заснованою Христом Спасителем. Так наприклад, папа, правда, є главою римсько-католицької церкви, а патріарх – главою ортодоксальної церкви, але не главою Церкви Ісуса Христа. Архієпископ Кентерберн, правда є духовним главою англіканської церкви, але не главою Церкви Ісуса Христа. Це стосується і усіх християнських конфесій, які незважаючи на їх відмінності, разом з церквою Риму мають загальне «Нікейсько-Халкедонське віросповідання». Першою теологічною передумовою для членства протестантських суспільств у Всесвітній раді церков, являється згідно з Вікіпедією **«визнання віри в триєдиного Бога, як це виражено у Біблії і в Нікео-константинопольському символі віри»**.

Але це не є віросповіданням Церкви живого Бога. Церква Ісуса Христа вірить в єдиного Бога, як про Нього дійсно свідчить Біблія. Вона складалася і складається у всі часи з біблейських віруючих усіх країн, народів, рас і мов, і ГОСПОДЬ Сам сказав: **«Царство Мое не від світу цього...»**. Церква живого Бога не є ніякою державною релігією, але складає Тіло ГОСПОДА, як написано: **«Ви ж є Тіло Христове, а кожен окремо є в Нім членом по своїй частині»** (1Кор. 12:27). І в цій одній істинній Церкві відкуплених, **Ісус Христос є Главою** (Єф. 4:15) **а Біблія, як Слово Боже єдиним авторитетом.**

Істинна віра

«Хто не вірить Богові, той зробив Його брехуном» (1 Іоанн 5:10).

«Не дай Бог! Але нехай Бог залишається істинний, хоча і всяка людина є брехливаа, як сказано в Писанні: «Ти будеш виправданим у словах Твоїх і залишишся переможцем, коли судитимуть Тебе» (Рим. 3:4).

Про Авраама ж сказано: **«Авраам повірив Богові, і це зарахувалося йому за праведність»** (Рим. 4:3; Гал. 3:6). Авраам є кращим прикладом істинної віри. Істинна віра можлива тільки тоді, коли Бог може особисто говорити до кожного через Своє слово. Невіра ж виникає тоді, коли люди допускають, щоб ворог ставив під сумнів те, що Бог сказав у Своему слові. Як віра, так і невіра почалися вже в раю. Після того, як Бог ГОСПОДЬ говорив з Адамом, сатана вплутав Єву в дискусію про те, що сказав Бог. Сатана завжди бере те, що сказав Бог, сіє сумнів, додає, віднімає, перевертає і тлумачить. Результатом же стала невіра, яка привела до неслухняності, і, нарешті, до зваблювання і падіння в гріх. Сатана прийшов до нашого Визволителя із словом: «Написано...» У цьому то і полягає спокуса. Ні спокуса, ні зваблювання, ні злочин неможливі, якщо не ставиться під сумнів слово Боже. Але ГОСПОДЬ відповів йому: **«Знову ж написано...»** (Матв. 4:1-11; Марк. 4:1-13) І у теологів можуть бути біблейські теми, але те, про що говориться в них, може бути абсолютно протилежним, небіблійним. Якщо хтось вживає Писання і викладає сумнів щодо нього, то це ворог, який хоче зробити з нього спокусу, яка веде до падіння. Але істинні діти Божі завжди використовують наступне місце Писання, яке ще ясніше освітлює цю тему.

Перше і друге пришествя Христа відносяться до рятівного плану Божого

При першому пришестві Христа в служінні Іоанна Хрестителя здійснилося пророцтво з Мал. 3:1: **«Добре знайте: Я посилаю ангела Мого, щоб він приготував шлях переді Мною...»** (Матв. 11:10; Лук:7:27) Обітниця ж, яка знаходить своє виконання перед поверненням Христа, свідчить так: **«Добре знайте: Я пошлю до вас пророка Іллю, перш ніж прийде великий і страшний день Господній»** (Мал.4-5). Воно

було підтвержене і нашим ГОСПОДОМ після служіння Іоанна Хрестителя: **«Він сказав їм у відповідь: Ілля звичайно прийде, і приведе все знову в належний стан»** (Матв. 17:11). У Марк. 9:12 наш ГОСПОДЬ підтвердив це ще раз: **«Так, Ілля звичайно ж прийде спочатку і приведе все знову в належний стан»**.

У багатьох місцях Біблії йдеться безпосередньо про **«повернення Ісуса Христа»**. Очікування Його повернення було із самого початку центральною темою для усіх віруючих. Ґрунтується ж це очікування на обітниці, яку Він Сам дав: **«І коли Я піду і приготую вам місце, то прийду знову і візьму вас до Себе, щоб там, де Я, були і ви»** (Іоанн 14:3).

На питання ж учнів про знамення Його повернення і кінця світу (Матв. 24:3) ГОСПОДЬ відповів наступними словами: **«І ця блага звістка про Царство буде проповідувана по усій земній кулі у свідоцтво усім народам і тоді прийде кінець»** (ст.14). Ніколи раніше не було такого часу, як зараз, в який Євангеліє за допомогою сучасних засобів масової інформації досягло найвіддаленіших куточків землі. По суті йдеться при сповіщенні повного Євангелія про те, щоб віруючі приготувалися до повернення Ісуса Христа, бо так написано: **«...ті, які були готові, увійшли з Ним на весільний бенкет і двері закрилися»** (Матв. 25:10).

Повернення Христа було в часи апостолів головною темою сповіщення і воно є нею і у наш час. У посланні до Солунян апостол Павло пише: **«Бо хто є наша надія, наша радість і наш вінець слави, якщо і не ви, перед лицем нашого Господа Ісуса, при Його поверненні?»** (1 Сол. 2:19). Апостол Павло міг закінчити своє свідоцтво такими словами: **«...Відтепер лежить готовий для мене переможний вінець праведності, який дасть мені Господь, справедливий Суддя, того дня; і не лише мені, але і взагалі всім, які полюбили появу Його»** (2Тим. 4:8).

Тепер, так близько перед поверненням Христа, повинні усі, які належать до Церкви ГОСПОДА, зробити ті ж самі переживання спасіння як і на початку, і вони мають бути повернені в первинний, відповідно до Писання, стан перед Богом. Апостол Петро вже тоді провістив з посиланням на Христа і віруючих: **«Його, правда, небо повинне було прийняти аж до часів відновлення**

всього того, що Бог сповістив через уста святих пророків Своїх з давніх часів» (Діян. 3:21). У Церкві живого Бога, перед поверненням Христа, повинно стати так, як і на початку: перша і остання проповідь, а також перше і останнє хрещення, кожне вчення і практика повинні відповідати оригіналу. Те ж саме Євангеліє, та ж віра, те ж хрещення проповідується зараз у всьому світі, і всі, які дійсно вірять так, як говорить Писання, переживають відпущення своїх гріхів і хрестяться, як і на початку, в ім'я Господа Ісуса Христа і отримують хрещення Духом. Це і є єдино-апостольський і істинно-біблейський зразок, який до кінця дійсний перед Богом (Діян. 2:38-39; Діян. 8:14-17; Діян. 10:43-48; Діян. 19:5-6).

Про це не можна мовчати

«Істинно, істинно Я говорю вам: той, хто приймає того, кого я пошлю, прийме його, той приймає Мене; а хто приймає Мене, той приймає Того, Хто послав Мене» (Іоанн 13:20)

Як Бог Сам призвав і послав Авраама, Мойсея і пророків, так Він послав і Іоанна Хрестителя, а також він особисто призвав і Павла і довірив йому особливе історичне завдання спасіння для усієї Церкви. Той же Бог дав обітницю **послати пророка як Елію**, перш ніж прийде до кінця день спасіння і настане день ГОСПОДНІЙ (Мал. 3:23-24). Ця обітниця на самий останній відрізок часу милості, в якому ми зараз живемо, перш ніж сонце втратить світло своє і місяць, перетвориться на кров (Іоїль. 3:4; Діян. 2:20; Откр. 6; 12), прийшла у виконання. Коли баптистський проповідник Вільям М. Бранхам 11 червня 1933 р., після євангелізації в Джефферсонвіллі (Індіана, США), хрестив близько 300 новонавернених в річці Огайо, сталося щось незвичайне: близько 14:00 години., коли він збирався хрестити сімнадцяту особу, зійшло надприродне світло, видиме і для декількох тисяч присутніх, що стояли на березі, яке зупинилося в декількох метрах над головою людини Божої і англійською мовою прозвучали слова: **«Як Іоанн Хреститель був посланий перед першим пришестям Христа, так буде і та звістка, яка була дана тобі, попередницею другого пришестя Христа»**. Асошіейтед Пресс в США і Канаді повідомляла тоді про це. І це загальновідомо, що Вільям Бранхам після Другої світової війни,

особливо починаючи з 1946 р., був використаний Богом для всесвітнього прориву цілительного і пробуджувального руху.

Через підтвержене служіння людини Божої Вільяма Бранхама, ГОСПОДЬ Сам повернув Свій народ до біблійської істини про Божество, хрещення, вечерю і до усіх біблійських навчань. Було сповіщено буквально усе рішення Боже і чиста біблійська звістка виходить у весь світ для виклику, відділення і приготування істинно віруючих **на славний день повернення Христа** (Іоанн. 14:1-3; 2 Кор. 6:14-18; 1 Сол. 4:13-18).

Як Ілля узяв 12 каменів згідно з 12 колінами Ізраїлю і цим відновив жертовника Божого і призвав народ Божий на горі Кармелі до прийняття рішення (1Цар. 18:17-40), так і у наш час, в цей найважливіший відрізок часу історії спасіння, вчення 12 апостолів було знову поставлено на світильник, Церква Ісуса Христа була знову побудована на первинному фундаменті апостолів, і кожен покликаний до прийняття рішення: **«Як довго ви будете кульгати на обидві сторони? Якщо Господь є Бог, то тримайтеся Його, а якщо Ваал, то слідуйте йому!»** (1Цар. 18:21).

Останнє нагадування

Сьогодні усі теологи знають, що Іоанн Хреститель був обітованим пророком (Іс. 40:3; Мал. 3:1), який приготував шлях ГОСПОДОВІ, але був не прийнятий книжниками: **«...а фарисеї і законовчителі відкинули рятівну Божу волю для своєї особи, не хрестившись від нього»** (Лук. 7:30). Чи не повторюється тепер те ж саме, що сталося і тоді? У Лук. 19:44 Визволитель навіть плакав про Єрусалим і сказав: **«...за те, що ти не упізнав часу милостивого відвідування твого»**. Чи не відкидають і сьогодні **рятівне Боже рішення** ті, які відмовляються вірити по Біблії і хреститися по Біблії? Цього, звичайно ж недостатньо, щиро молитися за релігійною традицією в «Отче наш»: «...Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя...», якщо люди зовсім не думають про те, щоб творити **волю Божу, яка була відкрита тільки в слові Божому**.

Чи не повторюється у наш час і те, що ГОСПОДЬ сказав тоді: **«Горе вам законовчителям! Бо ви відняли ключ до пізнання спасіння; ви самі не увійшли і перешкодили увійти**

тим, які хотіли увійти?» (Лук. 11:52) Чи не будують усі своє власне царство і свою власну церкву? Чи Не мають усі своїх програм? А що ж з тими, які з'являлися починаючи з реформації і аж до пятидесятиницького руху, і які все ще сповіщають своє власне Євангеліє?

Всесвітня церква прагне до релігійної єдності усіх християнських віросповідань і врешті-решт до єдності усіх релігій під керівництвом глави, як всесвітнього авторитету, посилаючись на Іоанна 17: «...щоб усі вони були одно!». Папа Франциск молився про прощення усіх інаковірних, починаючи від Вальденсів і до пятидесятиницького руху, які колись переслідувалися католицькою церквою. Так, більше не повинно підкреслюватися те, що розділяє, а тільки те, що об'єднує усіх, тобто загальне визнання приналежності до «триєдиного Бога». Об'єднання церков, з поглядом на 500-річний ювілей реформації у 2017 році, має абсолютну перевагу.

Але як же йде справа об'єднання усіх біблейських віруючих з Богом через Ісуса Христа, ГОСПОДА нашого як Главою Церкви?

Хто з усіх відповідальних осіб у багатьох християнських місіях, аж до всесвітньо відомих проповідників добробуту і мільйонів слухачів, дійсно готується до близького повернення Христа? Виклик для кожного окремо звучить так: Назад, до Бога! Назад, до початку! Назад, до вічно відстаючого слова, яке вийшло з Єрусалиму! **Хто ж тепер встане на сторону Бога, візьме тільки слово, як прикладний шнур і не стане укладати ніяких компромісів?**

Ісаї довелося звернутися: «**Хто повірив нашому сповіщенню, і кому відкрилася рука ГОСПОДНЯ?**» (Іс. 53:1). Також і Павло мав такий досвід: «**Але звичайно не усі були слухняні благій звістці, бо Ісаї говорить: Господи, хто повірив нашій звістці?**» (Рим. 10:16) Хто може вірити так як говорить Писання? Хто визнає слово Боже і дозволяє поправляти себе? Кожен повинен особисто для себе вирішити, чи дотримуватися йому абсолютно не біблейського віросповідання **або визнавати істинне сповідання апостолів і пророків**. Немає ніякої користі від зміни однієї релігії на іншу або від зміни однієї церкви на іншу. Слово Боже повинне як сім'я (Лук. 8:11) прийматися до серця і робити через Духа Божого і відродження в кожному особисто нове, вічне життя (Іоанн 3:7; 1 Петр. 1:23). Усе це дуже серйозно і ми повинні прийняти таке рішення, з яким ми перейдемо у вічність.

Всі, які знаходять милість перед Богом, перевіряють себе, чи так воно у них, як сказав наш ГОСПОДЬ: **«Але прийде час, так, він тепер уже прийшов, в який істинні прихильники поклонятимуться Отцю в Дусі і в істині, бо таких прихильників хоче мати Отець. Бог є Дух, і ті, хто поклоняються Йому, повинні поклонятися Йому в Дусі і істині»** (Іоанн 4:23-24). Хто не поклоняється Богові правдиво у Дусі істини і згідно із словом істини, той молиться повз Бога, як написано: **«Народ цей шанує Мене тільки вустами, а серце далеко віддалене від Мене, але марно вони шанують Мене, тому що учать навчанням, які є людськими правилами»** (Матв. 15:8-9; Марк. 7:6-7).

На закінчення треба ще раз підкреслити, що істинне віросповідання і істинне вчення записані тільки у Біблії, і ми повинні перевірити себе перед Богом, чи визнаємо ми Ісуса Христа Главою Церкви і чи повертаємося ми до того вчення апостолів, яке вийшло з Єрусалиму, або ми дотримуємося того, яке вийшло від державної церкви в Римській Імперії? Чи вважаємо ми дійсним тільки слово Боже або ми перебуваємо в релігійних приданнях? До усіх нас звернено наступне попередження: **«Сьогодні, коли ви чуєте голос Його, не зробіть жорстокими серцець ваших!»** (Евр. 4:7) **Хто має вуха, той слухай, що Дух Божий говорить усім в Церкві Ісуса Христа! Бо так сім раз написано в Одкровенні (гл.2 і 3).**

Виконується пророцтво останнього часу

Ми усі бачимо, що на землі все стало інакше: шлюб, сім'я і суспільство більше не є тим, чим вони були раніше. Потепління на Землі і зміна клімату досягли розмірів, які викликають занепокоєння. Природні катастрофи стають все частішими і сильнішими. Всесвітні хвилювання примушують людей боятися за своє майбутнє. Всюди множаться гарячі точки, особливо на Близньому і Середньому Сході. Весь світ знаходиться в хвилюванні і мільйони людей рятуються втечею. Уряди шукають рішення проблем, проте, явно переобтяжені ними.

У Матв. 24, в Марк. 13, в Лук. 21 і в інших місцях наш ГОСПОДЬ говорив про те, що станеться перед Його поверненням, і ми бачимо, як це виконується. Загальний розвиток останнього часу, якого ми

не можемо торкнутися тут детальніше, був передбачений наперед у біблійському пророцтві. Цією останньою звісткою, цим останнім закликом, людям на землі надана можливість прийняти правильне рішення перед Богом.

Це вічно-дійсне Євангеліє проповідується зараз усім народам у свідоцтво, як наш ГОСПОДЬ Сам провістив про це: **«І ця блага звістка про Царство буде проповідуватися по усій земній кулі у свідоцтво усім народам і тоді прийде кінець»** (Матв. 24:14). Ми дійсно знаходимося близько перед обітованим поверненням Христа (Іоанн 14:1-3). Знамення останнього часу ясно вказують на це, і тому всі, які дійсно хочуть вірити по Біблії, повинні залишити свої власні шляхи і знайти шлях до Бога. Сам ГОСПОДЬ в Лук. 21:28 сказав: **«Коли ж почне це відбуватися, тоді встаньте і підніміть голови ваші, бо наближається відкуплення ваше».**

Цей виклад не повинен завершитися без останнього біблійського заклику до усіх богобоязливих, які вірять слову Божому:

«Не віддавайте себе на те, щоб тягнути чуже ярмо з невіруючими! Бо яке спілкування у праведності з беззаконням? Чи що загального у світла з пільмою?»

«Яка згода може бути між Христом і Веліаром, або яке спілкування може бути між віруючими і невіруючими?»

«Як можна поєднати храм Божий з ідолами? Ми адже є храм Бога живого, як сказав Бог: Я житиму посеред них і ходитиму; Я буду їх Богом, а вони будуть Моїм народом».

«Тому: Вийдіть з середовища їх і відокремтеся, повеліває Господь, і не торкайтеся ні до чого нечистого, і Я прийму вас...»

«Я буду вам Батьком, а ви будете Мені синами і дочками, говорить Господь, Всемогутній» (2 Кор. 6:14-18)

«Потім я почув інший голос, що закликав з неба: Вийди з нього, народ Мій, щоб ви не були спільниками гріхів його і не піддалися стратам його!» (Откр. 18:4)

«І саме зараз, діти, перебувайте в Нім, щоб ми, коли Він відкриється, могли мати радісну упевненість і при Його поверненні не відступили перед Ним посоромлено назад!» (1 Іоанн 2:28)

«І дивися: Я прийду скоро! Блаженний, хто міцно тримає слова пророцтва цієї книги!» (Откр. 22:7)

«Небо і земля пройдуть, але слова Мої ніколи не пройдуть!» (Лук.21:33)

**Якщо слово Твоє не стане більше дійсним,
то на чому покоїтиметься віра моя?
Мені не потрібні тисячі світів,
а потрібне Твоє слово.
(Н. Л. Граф фон Цинцендорф)**

Хто хоче більше дізнатися про те, що Бог робив і ще робить у наш час, може звернутися у будь-який час за нижче вказаною адресою.

Наша адреса:

Центр Місії

Postfach 100707

D-47707 Крефельд

Телефон: 02151/545151

Факс: 02151/951293

E-Mail: volksmission@gmx.de

Домашня сторінка: www.freie-volksmission.de